

Перші всенаціональні операції інтернування в Канаді, 1914-1920

Хоча ніколи не було будь-яких доказів у нелояльності зі свого боку, тисячі українців та інші європейці були ув'язнені потреби і змушені робити важку роботу в 24 таборах для інтернованих розташовані в прикордонних внутрішні райони країни протягом перших національних Канади операцій інтернування. Десятки тисяч інших, призначених в якості "ворожих іноземців", були змушені нести документи, що засвідчують особу, і регулярно доповідати в поліцію. Багато з них були піддані іншим санкціонованих державою приниженням, у тому числі позбавлення громадянських прав, обмежень на свободу слова, пересування та асоціації, депортації і конфіскації те небагато, що багатство, яке вони мали, деякі з яких ніколи не було повернено. Це відбулося навіть незважаючи на Міністерство закордонних справ Великобританії повідомив, що Оттава цих східних європейців "дружніх іноземців", які повинні бути "пільги". Ці люди, жінки і діти страждають не з-за все, що було зроблено, але тільки тому, що від того, хто вони, де вони були родом.

«Я була одна з тисячі українських канадців яких було затримано як «іноземних ворогів» та інтерновано в концентраційних таборах в 1914-1920 роках. Мені тоді було тільки шість років. Я народилася в Канаді, жила а Монреалі з батьками, братом Джоном та сестрами Анн і Неллі. Неллі народилася в Квебеку. Їй було лише два з половиною коли ми її поховали поблизу табору для інтернованих Спирит Лейк. Українці Канади не були зрадниками. Наше ув'язнення було несправедливим: ми були канадцями, мої батьки та ті, хто як і вони, переїхали з України до Канади, приїхали сюди в пошуках свободи. Їх сюди запросили, вони тяжко працювали і вклали в цю країну свою кров, піт та сльози. Останнього найбільше. Те, що з нами зробили, було неправильним, тому що ніхто не потурбувався запам'ятати чи зробити висновки з того, як нас скривдили, і не раз кривдили інших. Можливо, що в цьому є ще більша несправедливість.»

Мері Манко Гаскет, співголова, Національної Ради Відшкодування, Українська Канадська Асоціація в Обороні Громадянських Свобод, колишній в'язень табору «Спирит Лейк», січень 1994 р.

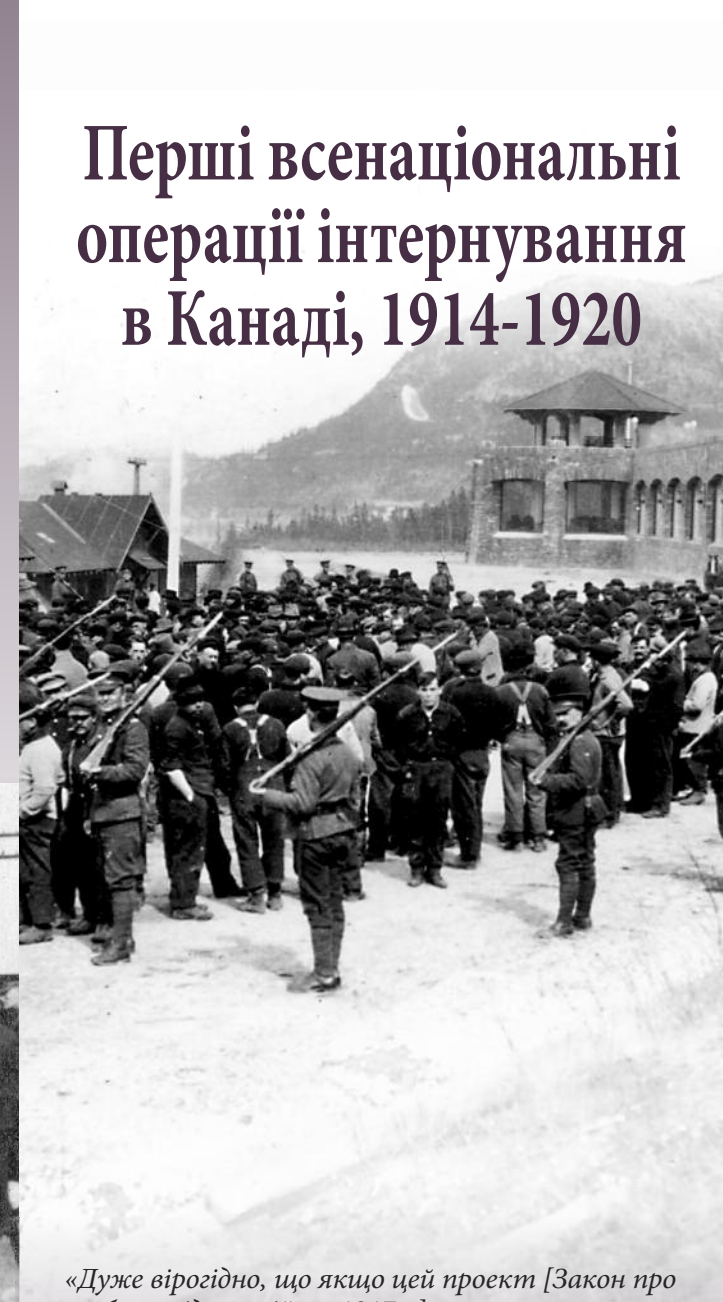
«Ми, що нижче підписалися, українські та австрійські жінки, повідомляємо жіноцтво м. Калгарі та цієї провінції, що 73 роки тому, австрійський уряд поведився з нашим краєм так само, як сьогодні Німеччина поводить з Бельгією. Ми приїхали до цієї країни, щоби збудувати в Канаді нове життя. Ми не є шпигуни. Тисячі наших мужчин воюють під британськими та російськими прапорами. Нас звільнено з роботи, тому що нас вважають ворожими іноземцями, але ми вірні Канаді. Що нам робити без роботи? Чи нам голодувати? Чи шукати заробіток шляхом розпутного життя? Чи жінки м. Калгарі не підтримують нас?»

Анні Берлін, Ольга Кранока, Мері Каскін, Мері Зебровка, Дайна Добрізка, Мері Зечн, Анні Крашискі, Мері Брошка, 29-го лютого, 1917р. газета «Де Калгарі Дейлі Гералд»

Канадський Фонд Визнання Інтернування під час Першої Світової Війни

2008 року, після консультації з представниками українсько-канадської громади, Уряд Канади створив Канадський Фонд Визнання Інтернування під час Першої Світової Війни (www.internmentcanada.ca). Рада Фонду включає представників тих етнічно-культурних громад, які постраждали внаслідок інтернування. Фонд підтримує освітні та меморіальні заходи, які вшановують пам'ять постраждалих та нагадують усім канадцям про потребу бути пильними в обороні громадських свобод та людських прав, особливо під час національних та міжнародних криз.

«Дуже вірогідно, що якщо цей проект [Закон про вибори під час війни, 1917р.] стане законом, то ці «іноземці», які до цього були «натуралізованими» канадцями, терпітимуть свою ганьбу, проте в їхніх серцях буде посіяне зерно гіркоти, якого ніколи вже не позбутися. Людина, чю честь не довіряють, яку відокремлюють для національного приниження, запам'ятає це та, рано чи пізно, доб'ється справедливості.»

З газети «Дейлі Бритиш Віг», 8-го вересня, 1917р

Перші всенациональні операції інтернування в Канаді, 1914-1920

Місцезнаходження табору	Дата відкриття	Дата закриття	Приміщення
Монреаль, Квебек	13 серпня 1914	30 листопада 1918	Зал Імміграції
Кінгстон, Онтаріо	18 серпня 1914	3 листопада 1917	Форт Генрі
Вінніпег, Манітоба	1 вересня 1914	20 липня 1916	Барак в Форт Осборн та Форт Гері
Галіфакс, Нова Скоша	8 вересня 1914	3 жовтня 1918	Цитадель
Вернон, Бритиш Колумбія	18 вересня 1914	20 лютого 1920	Будинок провінційного уряду
Нанаймо, Бритиш Колумбія	20 вересня 1914	17 вересня 1915	Будинок провінційного уряду
уряду Брандон, Манітоба	22 вересня 1914	29 липня 1916	Будинок виставок
Летбридж, Альберта	30 вересня 1914	7 листопада 1916	Будинок виставок
Петаяуа, Онтаріо	10 грудня 1914	8 травня 1916	Міліцейський табір
Торонто, Онтаріо	14 грудня 1914	2 жовтня 1916	Барак Станлі
Капускейсінг, Онтаріо	14 грудня 1914	24 лютого 1920	Гуртожиток
Ніагара Фалз, Онтаріо	15 грудня 1915	31 серпня 1918	Арсенал
Боупорт, Квебек	28 грудня 1914	22 червня 1916	Арсенал
Спірит Лейк, Квебек	13 січня 1915	28 січня 1917	Гуртожиток
Су Сайнт Марі, Онтаріо	3 січня 1915	29 січня 1918	Арсенал
Ангерст, Нова Скоша	17 квітня 1915	27 вересня 1919	Завод заліза
Монаші-Мара Лейк, Бритиш Колумбія	2 червня 1915	29 липня 1917	Шатра та Гуртожитки
Ферні-Морісі, Бритиш Колумбія	9 червня 1915	21 жовтня 1918	Орендовані приміщення
Банфф-Кейв енд Бейесн та Кесл Моунтен, Альберта	14 липня 1915	15 липня 1917	Будинок адміністрації парку та шатра
Еджвуд, Бритиш Колумбія	19 серпня 1915	23 вересня 1916	Гуртожиток
Ревелстоук-Філд-Отер, Бритиш Колумбія	6 вересня 1915	23 жовтня 1916	Гуртожиток
Джаспер, Альберта	8 лютого 1916	31 серпня 1916	Будинки адміністрації парку
Мунсон, Альберта-Ттон, Саскачеван	13 жовтня 1918	21 березня 1919	Залізничні вагони
Валкарте, Квебек	24 квітня 1915	23 жовтня 1915	Міліцейський табір

«*Страх – це єдиний засіб, який можна успішно застосовувати, аби утримувати їх у рамках закону, й я не маю сумнівів, що коли Уряд Домініону продовжить йти теперішнім шляхом, чужоземні елементи тут будуть слухняними та легко контрольованими, як стадо ягнят.*»

Лист від сера Гю Макдоналда до Вельмишановного А. Мейгена, 3-го липня, 1919р.

«*Умови тут настільки жахливі, що ми не можемо терпіти, нам не дають достатньо їжі – ми голодні, як пси.*»

Лист Ніка Олійника до жінки, в'язень №98 табору Кесл Моунтен

«*Дорогий тату! Ми не маємо що їсти, та вони нам не хочуть видавати дрова. Мати мусить чотири рази йти, аби принести їжу. Краще було з тобою, бо ми все мали їжу. Ця халуна недобра, мати щодня йде до міста, я мушу йти з нею, і я до школи не ходжу. В халупі холодно. Ми, твої маленькі діти, цілуємо твої руки, мій дорогий тату. До побачення, татусю. Приходь додому, як тільки зможеш.*»

Кейті Домитрук, 9 років. Лист до Г. Домитрука, в'язня №1100, арештованого в м. Едмонтоні в березні 1916 р., інтернованого в таборі поблизу м. Летбридж, потім Спірит Лейк, батька чотирьох дітей.

«*В'язні Канадських Таборів Інтернування приїхали до Домініону як мирні емігранти, переважна більшість з них від моменту прибуття були добрими, законслухняними мешканцями, робили свій внесок в подальший розвиток його значних багатств. Іншими словами, ці теперішні в'язні є добрими, стійкими та мирними людьми, можуть та хочуть працювати. Більшість з них бажать стати громадянами Канади. Отже, сама ідея поведження з ними як із кваліфікованими суперечить найкращим інтересам Домініону. Ті тимчасові кошти, які будуть заощаджені*

мізерним рівнем платежів, чи пайків, у двадцять п'ять центів за цілий день роботи, що часто не виплачуються вповні їм чи їхнім родинам, здається, є водночас несправедливо і нерозумно. Нерозумно, тому що людина ніколи не попрацює цілий день за таку суму, навіть якщо вона вдає, що працює. Несправедливо, тому що більшість з цих чоловіків мали добре оплачувану працю перед інтернуванням та мають сім'ї, що потребують їхньої підтримки. Їх тепер карають навіть більше, ніж самих чоловіків. У мене немає сумнівів, що на цей момент переважну більшість в'язнів у Спірит

«*Лейк можна без ризику повернути до їхніх домівок та сімей і що таке повернення принесе більшу користь Канаді, ніж утримування у таборах як неохочих робітників чи страйкарів.*»

Уривок з листа від Консула США Г. Вилрич до Секретаря Державного Департаменту США, Вашингтон, 29-го грудня, 1916р.

«*Без вагань кажу, що кожен ворог-іноземець, який був інтернований під час війни, є сьогодні таким самим ворогом, як і був під час війни, і я вимагаю від цього Уряду, щоби всіх цих іноземців до одного з нашого домініону депортувати при найближчі нагоді... для цього їм вистачать судна для худоби.*»

Герберт С. Клеменс, депутат парламенту від Кент Вест, Онтаріо, 24-го березня, 1919р.

За додатковою інформацією звертайтеся до

www.internmentcanada.ca

або зверніться

Canadian First World War Internment Recognition Fund

202-952 Main Street, Winnipeg, Manitoba,
Canada
R2W 3P4

1-866-288-7931